

Սայաթ Նովա

Արի, ինձ անգաճ կալ

Արուֆինի ասած, ուշլամա.

Արի՛, ինձ անգաճ կա՛լ, ա՛յ դիվանա սիրտ,
Հայա սիրե, ադաբ սիրե, ար սի՛րե.
Աշխարքըս քունն ըլի, ի՞նչ պիտիս տանի,
Աստված սի՛րե, հոքի սի՛րե, յար սի՛րե:

Էն բանն արա, վար աստըճու շարքումն է,
Խըրատնիրը գըրած՝ Հարանց վարքումն է.
Յիրիք բան կա՛ հոքու մարմնա կարքումն է՝
Գիր սի՛րե, դալամ սի՛րե, դավթար սի՛րե:

Յի՛կ, ա՛րի, սի՛րտ, մի՛ կենա մե դամաղի,
Հալալ Մըտիկ արա հացի ու աղի.
Հենց բան արա՛ մարթ վըրեդ չը ծիծաղի՝
Խըրատ սի՛րե, սաբըր սի՛րե, շար սի՛րե:

Հընպարտութին չանիս՛ դուն գու քաս տեր՛րդ,
Խոնարութին արա կանց քիզ դեվերիդ,
Աստված դիվանանցը մին հոքի էրիտ.
Ախկատ սիրե, դոնաղ սի՛րե, տար սի՛րե:

Սայաթ Նովա, Էրնեկ քիզ, թե է՛ս անիս՛

Հորուդ խաթրի մարմնուդ ումբրը կես անիս,
Թե գուզիս, վար դադաստան չը տեսանիս՝
Վանք սի՛րե, անապատ սի՛րե, քար սի՛րե: